

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. P.**, nar. X., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. E. G. H., advokátkou so sídlom v K., proti žalovanej **P. P., a.s.**, so sídlom v B., zastúpenej P.P., advokátska kancelária, spol. s r.o., JUDr. P. P., advokát, so sídlom v P., **o ochranu osobnosti**, vedenej Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 18 C 235/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. októbra 2009 sp. zn. 2 Co 189/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 5. marca 2009 č.k. 18 C 235/2007-75 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 1 717,22 eur na účet právneho zástupcu žalovanej so splatnosťou do troch dní. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a záverom, že žalovaná použitím už skôr vyhotovenej fotografickej podobizne nahej postavy žalobcu formou ilustračnej fotografie k článku „Exhibicionista sa v sobotu ukájal v električke, v nedeľu na internáte“ v denníku Korzár 12.12.2006, neprimeraným spôsobom a v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu zasiahla do jeho osobnostných práv, avšak dôsledkom uvedeného konania žalovanej nebolo zníženie

dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere. Vychádzal z toho, že i napriek úprave tejto fotografie zatmavením tváre a pohlavia žalobcu, ho identifikovali osoby mu blízke, matka a priateľka, a na základe znalostí fotografických snímok žalobcu vyhotovených na futbalovom štadióne, uverejnených v denníku Korzár 7.8.2006 a i v iných médiách, ho identifikovali osoby z jeho blízkeho okolia, kamarát a priamy nadriadený. Vyslovil názor, že i keď uverejnená upravená fotografická podobizeň žalobcu nemala súvislosť s článkom, v ktorom sa popisovala sexuálna deviácia iného občana, nadpis tohto článku mohol na prvý pohľad v čitateľovi vyvolať dojem, že tento článok sa priamo dotýka žalobcu. Považujúc preukázanou vzájomnú súvislosť spravodajstva zo 7.8.2006 a článku z 12.12.2006, nepovažoval intenzitu následkov uverejnenia fotografie žalobcu 12.12.2006 (posmešky zo strany priateľov, ironické poznámky, označovanie za „úchyláka“) a trvanie (do konca decembra 2006) objektívne spôsobilým privodiť ujmu žalobcovi na jeho osobnostných právach v značnej miere. Žalovanej prisúdenú náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnosťou tejto účastníčky v konaní. Výšku trov odôvodnil náhradou trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

O odvolaní žalobcu Krajský súd v Košiciach (odvolací) rozsudkom z 29. októbra 2009 sp. zn. 2 Co 189/2009 rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu vecnej správnosti v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 269,69 eur do troch dní na účet jej právneho zástupcu. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami a právnym posúdením zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa. Správnym považoval záver súdu prvého stupňa, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu neprimeraným spôsobom a v rozpore s jeho oprávnenými záujmami došlo, avšak uvedený zásah nespôsobil zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 O.s.p. podľa § 142 ods. 1 O.s.p. zohľadniac úspech žalovanej v odvolacom konaní. Výšku prisúdenej náhrady trov odvolacieho konania odôvodnil náhradou trov právneho zastúpenia v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol jeho zrušenie

a vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p., pretože rozhodnutím súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ namietal, že odvolací súd nereagoval na jeho argumenty uplatnené v odvolaní a nezdôvodnil odklon od judikatúry súdov v obdobných prípadoch, čím porušil zásadu predvídateľnosti rozhodovania súdov a princíp právnej istoty. V dôsledku toho je podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľným a zmätočným, čím prišlo k porušeniu princípov práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Namietal, že záver o tom, že v jeho osobnom a pracovnom živote sa neodrazila žiadna ujma, nevyplýva z vykonaného dokazovania a skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom a výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., pretože súd vyhodnotil vykonané dôkazy nesprávne a v logickom rozpore s poznatkami získanými z prednesov svedkov a jeho osoby. Podľa dovolateľa odvolací súd porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj svojim rozhodnutím o práve na náhradu trov konania. K namietanému porušeniu podľa dovolateľa prišlo nesprávnou aplikáciou vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pretože odvolací súd nesprávne považoval hodnotou veci hodnotu peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, i napriek tomu, že toto právo je hodnotou, pri ktorej je pojmovovo vylúčené jej vyjadrenie v peniazoch, pretože peňažná satisfakcia len zmierňuje ujmu na osobnostnom práve.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie zamietnuť z dôvodu správnych rozhodnutí súdov prvostupňového i odvolacieho. Výslovne uviedla, že náhradu trov dovolacieho konania nežiada prisúdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, t.j. či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasledujúcich O.s.p. možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé

rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zatŕažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide len v tom prípade, ak išlo o postup nesprávny (z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a ak sa tento postup súdu prejavil v priebehu konania, t.j. v činnosti, ktorá vydaniu konečného súdneho rozhodnutia predchádzala. Postupom súdu „v priebehu konania“ preto nie je vlastný rozhodovací akt, ktorý má za úlohu priebeh konania zhodnotiť.

Žalobca v dovolaní namietal, že konanie pred odvolacím súdom trpí závažnou procesnou vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že neodôvodnil (riadne) svoje potvrdzujúce meritórne rozhodnutie.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ

(žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnenom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky formou oznámenia FMZV pod č. 209/1992 Zb.), vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za základný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Povinnosť súdov rozhodnutia odôvodniť spôsobom uvedeným v § 157 ods. 2 O.s.p. je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Stav, kedy rozsudok nespĺňa náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., vo svojich dôsledkoch vedie k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Otázku nemajetkovej ujmy v peniazoch pri práve na ochranu osobnosti upravuje Občiansky zákonník v ustanoveniach § 13 ods. 2 a 3. Podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Úvaha súdu o tom, či bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, musí

vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

Obsah rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá týmto zákonným požiadavkám. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby na ochranu osobnosti v zmysle § 219 O.s.p. V uvedenom prípade sa musel preto v odôvodnení vysporiadať so všetkými otázkami a námietkami (uvedenými v odvolaní) majúcimi podstatný vplyv na rozhodnutie o veci, pokiaľ nevyužil možnosť poskytnutú mu Občianskym súdnym poriadkom v ustanovení § 219 ods. 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil čoho sa žalobca odvolaním domáhal a čím v odvolacom konaní argumentoval a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Stručne vysvetlil v akých skutkových zisteniach vidí dôvod nesplnenia podmienok predpokladaných ustanovením § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že neprimeraný zásah v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu do jeho osobnostného práva vzhľadom ku svojej intenzite a trvaniu, nemal za následok zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti žalobcu v značnej miere. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež stručne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Pokiaľ dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať nesprávnym právnym

posúdením vecí, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením vecí zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať. I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnym posúdení vecí boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu vecí, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zřejmé

z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Nedostatočnosť skutkových zistení a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov môžu mať (v prípade ich opodstatnenosti) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak ani skutočnosť, že by sudy z takýchto skutkových zistení (prípadne) vychádzali, nezakladá prípustnosť dovolania žalobcu podľa tohto ustanovenia.

Vzhľadom na uvedené možno preto dospieť k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte pod písmenami a/ až g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Keďže žalobca napadol dovolaním rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, k tej časti dovolania, ktorou je napadnutý aj výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, je potrebné uviesť, že dovolanie smerujúce proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia. Charakter uznesenia nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do rozsudku pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Prípustnosť dovolania je potrebné posudzovať podľa § 239 O.s.p. (porovnaj ustálenú súdnu prax, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 283/2005 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 51/2006).

Ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. vymedzujú prípady, v ktorých je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, pričom však podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu (výroku) odvolacieho súdu, proti

ktorému je dovolanie uvedeným ustanovením *expressis verbis* (výslovne) vylúčené.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Dovolateľ nenamietal, že by v danom konaní došlo k niektorej z týchto väd a existencia vady tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, výroku o práve na náhradu trov konania, preto nemožno vyvodit' ani z tohto zákonného ustanovenia.

Námietka dovolateľa, že rozsudok v napadnutom výroku, ktorým odvolací súd prisúdil náhradu trov konania úspešnej žalovanej v nesprávnej (vyššej) výške, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) - chybnej aplikácii ustanovenia § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, nezakladá prípustnosť dovolania.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nemôže založiť. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto hľadiska nezaoberal), ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť

napadnutého rozhodnutia (výroku), nezakladajú ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v tejto veci nejde. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému prieskumu.

Vzhľadom na uvedené obmedzilo sa dovolacie konanie iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku (výroku o trovách konania), ktorú nesprávnosť dovolaním žalobca namietal.

Keďže v danom prípade dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vo veci trov konania dovolanie z ustanovení § 239 O.s.p. nevyplýva, a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti tak, ako to namietal žalobca v podanom dovolaní.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková